

L'EXILI

Vent i còdol descriuen
la corba de la mà.
La terra és el teu regne
i ara et sobren paraules
per combatre l'Esfinx.
Un riu d'aigües profundes
entre el penyal i l'herba,
batecs de mar que porten
preguntes i respostes,
i el dolor de sentir-te
més sol que mai, quan baten
els records com onades
a la sorra dels somnis.
Ronc de silencis, clames
davant ningú. T'espera
un llarg i trist exili.

Si encara saps girar els ulls cap enrera,
fes-ho i contempla el devastat paisatge:
munts d'enderrocs i alguna flor marcida
que no et rejuveneix. De tot això
seràs ric mentre visquis; però el cor
demana més i no podràs donar-l'hi.
El buit és un preu alt per sobreviure
quan no voldries més que reposar
i beure a petits glops la poca vida
que et fa falta per viure. Consirós
i lúcid et revoltes —contra què?
No pots fugir de tu mateix ni ho vols.
Tota pregunta ha esdevingut inútil
i ho seria també tota resposta.

Mai un poema ha canviat el món.
Però la conca de les mans que acull
el misteri i el vessa part dellà
de la vida viscuda és un subtil
estremiment de signes i paraules.
Per això el gest hieràtic de l'Esfinx
atreu amb una muda i repugnant
suficiència, i tot el que l'envolta
suscita desenganys i defallences.
Saber-se poderós en el silenci
com una heura que creix tan aferrada
a la paret que la paret en viu
i n'absorbeix la força. Cap projecte
per compartir. Només la llibertat
de refusar l'espai que s'anuncia
més enllà del poema, per poder
reduir vida i somni a un sol vaivé
i mestrear la roda dels designis.

A TALL DE PAUTA

Per exemple el record com un refugi
per fugir d'un avui inhòspit i agressiu
que vulnera la calma i el misteri
i entronitza sapastres que passen per profetes.
Per exemple un record que percudeixi
sense contemplacions el timbal de la història,
la teva i la de tots, no pas a ritme
de marxa triomfal, sinó a compàs
de vals lent, amb un deix un pèl romàntic.
Amb això i molt poc més —potser algun llibre—
en tindràs prou per allunyar bubotes
i altres espectres més o menys domèstics
si et toca, que et tocarà, de combatre la fosca,
recurrent cantarella de preteses
seduccions que a tu no et sedueixen.
Quedaràs sol, és clar, o tal vegada
de tant en tant, inesperadament,
algun desconegut et farà companyia;
però ja saps que solitari es neix
i solitari es mor, i molt més ara.
Si sents que molts, potser del teu entorn,
t'acusen de retrògrada o qui sap
si de reaccionari, mira'ls de fit a fit
primer de tot, després acota el cap
que ningú et pugui acusar d'insolent,
adopta un aire displicent, i calla.